Alecu Bălănu.

GHETELE FERMECATE

A fost odată un băiat leneș de tot. Il chema Păvălucă. Era așa de leneș, încât îi era greu să umble, ba chiar îi era lene să-și îndoaie picioarele ca să se încalțe.

Tatăl său îl dojenea mereu. Intr'o zi îi spuse: „Dacă te faci băiat harnic, îți voiu cumpăra tot ce vei voi. Dacă vei fi tot așa de leneș, voiu cumpăra o vână de bou și te voiu bate, până te vei îndrepta". Păvălucă vroi să-i făgăduiască, dar din lene îi făcu semn cu capul, fără să-și dea osteneala să vorbească.

Păvălucă și cu tatăl său locuiau într'un sat mic, unde oamenii nu prea aveau ce lucra. Pentru a-și putea câștiga pâinea zilnică, plecau la lucru în oraș, iar seara se întorceau acasă. Copiii mergeau la școală în satul vecin și trebuiau să bată pe jos un drum aproape de o oră. Seara, când tatăl lui Păvălucă se întoarse dela lucru, îl întrebă: „Ai fost la școală?" Păvălucă răspunse da, cu toate că nu se mișcase din casă.

Totul ar fi mers bine, dacă n'ar fi venit iarna. Intr'o noapte ninsese așa de mult, încât drumul fu acoperit cu totul și nu mai era nici o cărare. Tatăl, plecând dimineața, îi spuse lui Păvălucă să se ducă la școală.

„Bine înțeles că mă voiu duce", răspunse Păvălucă.

Seara, tatăl nu mai văzu alte urme, decât acelea ce le lăsase el dimineața, căci peste zi nu mai ninsese. Picioarele lui Păvălucă erau mici, dar oricât de mici ar fi fost, trebuiau să lase urme, — și urme de ale lui nu erau. „Ce s'o fi întâmplat?" gândi tatăl și intrând în casă îl strigă. „Iată-mă, tată!" răspunse Păvălucă, fără să se miște de pe scaunul pe care stătea lungit. „M'am întors chiar acum dela școală".

— Ai sburat cu avionul, strengarule, de oarece n'ai lăsat nicio urmă pe zăpadă?" Și după ce îl dojeni, îl iertă, dar îl amenință din nou că-l va bate cu vâna de bou.

In cealaltă zi ninse iar și Păvălucă se văzu nevoit să plece din casă. Tatăl, întorcându-se seara dela lucru, găsi pe cărarea albă, urmele picioarelor lui Păvă ucă. Trecură mai multe zile la fel. Păvălucă nu se mai ducea la școală, căci profesorul îl certase pentru că lipsise mult. Și ca să dovedească

tatălui său că pleacă de acasă, el se ducea până în capătul satului la un leneș ca și el, iar când ceilalți copii se întorceau dela școală, venea și el acasă.

Nici asta nu ținu mult, căci lui Păvălucă îi era lene să-și târâie și picioarele, iar papucii i se păreau foarte grei. Și mergând a lene, se întreba: „Pentru ce trebuie să-mi obosesc atâta picioarele? Aș fi cel mai fericit băiat, dacă aș putea merge la o palmă deasupra pământului, pe cal, în trăsură sau cu mașina, numai să nu merg pe picioarele mele".

Deodată, o voce din apropiere îl întrebă: „Ce tot mormăi, copile?"

Păvălucă, speriat, își înălță capul să vadă cine-i vorbise. La doi pași de el zări o babă gârbovită, care căzuse de undeva, fără nici un sprijin în mâini, — cu un nas lung, ce-i atârna în jos.

„Nu mormăiu nici decum, răspunse Păvălucă. Sunt supărat foc, pentru ce atâtea vietăți umblă pe patru picioare, sau pe patru roate, iar eu trebuie să mă târăsc pe pioarele mele. Nu m'am născut ca să mă obosesc, iar mersul cere oboseală".

Bătrâna îl ascultă și apoi zise: „Iți voiu da ceva ce te va face fericit". Și fără să aștepte răspunsul băiatului, scoase din sac o pereche de ghete care nu aveau nimic deosebit.

„Acestea, dragul meu, sunt ghete care merg singure".

Păvălucă făcu ochii mari: „O, dar cum se poate?"

„N'ai decât să le încerci, căci eu ți le dăruesc. Să ai grijă să nu le strici. Aleargă cu ele unde vrei și cât vrei. Când dorești să ajungi undeva, gândește-te la locul acela și zi următoarele:

Ghete, ghetișoare,
Alergați, alergați.
Eu nu vă spun unde,
Voi să aflați.

Indată Păvălucă aruncă din picioare papucii, încălță ghetele fermecate și, plin de bucurie zise:

Ghete, ghetișoare,
Alergați, alergați.
Eu nu vă spun unde,
Voi să aflați.

Tot atunci se simți ridicat la o palmă deasupra pământului. Copacii, stâlpii de telegraf, totul alerga îndărăt, în timp ce ghetele, mișcate de o putere nevăzută, îi împingeau picioarele în sus și apoi ușor i le lăsau în jos și într'un minut fu acasă.

Dar după o săptămână lui Păvălucă îi veni în cap o ideie năstrușnică. „Dacă ghetele sunt fermecate, vor putea merge și singure; pentru ce n'aș încerca să-mi cruț oboseala de a mai merge și eu cu ele? Ar fi mai bine să le trimit pe ele la profesor să ceară iertare că